

Arrest

nr. 178 004 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 mei 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 7 april 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 31 mei 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2016 werd ingediend door:

[N., Y.][...]

[N., R.][...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[N., D.][...]

[N., A.][...]

Nationaliteit: Kirgizië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 16.01.2014 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 28.08.2014 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten op 18.08.2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan drie jaar voor de eerste, twee maanden voor de tweede en vier maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. In casu betreft het een gezin met twee kinderen waarvan het oudste leerplichtig is sinds 01.09.2014. Tijdens de eerste asielpprocedure bevond hun zoon zich nog in het kleuteronderwijs en was hij nog niet leerplichtig.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij hier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren hier sinds 2010 te verblijven. Echter, betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat het hier om een precair verblijf ging, in het kader van hun asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Bovendien werd hen op 21.01.2014, 08.09.2014, 10.04.2014 en 02.09.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de

verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij hier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor discriminatie en bedreigingen indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor discriminatie en bedreigingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook de verwijzing naar de toestand in Kirgizië (waar er verscheidene problemen zouden zijn met mensenrechtenschendingen, met name illegale arrestaties en vasthoudingen evenals foltering; waar de situatie precair zou blijven en de situatie van personen zonder Kirgizische origine ernstig zou zijn), vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun jongste dochter in België is geboren, dat de kinderen perfect Nederlands zouden spreken en dat zij het moeilijk zouden hebben om Russisch te begrijpen, dat zij de familie daar niet zouden kennen en dat hun zoon de taal niet machtig zou zijn omdat de opleiding in het Kirgizisch gegeven zou worden. Betrokkenen halen aan dat in 65% van de scholen in Kirgizië de opleiding in het Kirgizisch gebeurt en 9% procent in het Russisch. Hun zoon zou geen Russisch meer kennen en hij zou niet in staat zijn om in korte tijd Kirgizisch te leren. Deze argumenten kunnen echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Russisch, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, op het moment van het afsluiten van de eerste asielprocedure was hun oudste kind nog niet leerplichtig (hij was leerplichtig op 01.09.2014). Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. De ouders dienden de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Bovendien halen verzoekers zelf aan dat er nog steeds 9% van de schoolse opleidingen in het Russisch gebeurt. Betrokkenen tonen niet aan dat zij hiervan geen gebruik kunnen maken. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Kirgizië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Kirgizië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hun zoon is geboren in Kirgizië en bracht zijn eerste twee levensjaren door in Kirgizië en hoewel hun dochter niet in Kirgizië is geboren, heeft ze wel via haar ouders een band met Kirgizië. Dit geldt eveneens voor hun

zoon. Verzoekers hebben immers de Kirgizische nationaliteit en zijn in Kirgizië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Russische dan wel Kirgizische taal (beiden zijn officiële talen in Kirgizië) en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun zoon in het verleden psychologische bijstand nodig had van het CAW en het CGG Largo te Veurne. Een terugkeer naar het land van herkomst zou deze problematiek opnieuw doen opblazen. Echter, we stellen vast dat het hier om een loutere bewering gaat die niet gestaafd wordt door objectieve stukken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Verzoekers halen aan dat zij in België een sociaal en economisch welzijn hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Ter staving hiervan leggen betrokkenen een getuigenverklaring voor van de burgemeester van Koksijde, één van de medewerkers van het kapsalon [C.], één van Dhr. [V.] en een petitie ondertekend door 66 personen. Echter, uit geen van deze verklaringen blijkt dat er sprake is van een gezins-of familiale band. Evenmin blijkt uit deze verklaringen dat er sprake is van een diepgaande persoonlijke vriendschapsband waardoor de eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied een ernstig nadeel zou veroorzaken. Deze getuigenverklaringen spreken zich enkel uit over de integratie van betrokkenen.. Hieruit blijkt niet dat zij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zouden hebben. We stellen dus vast dat betrokkenen er niet in slagen om in huidige aanvraag elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat het centrum van hun belangen in België opweegt tegen de banden in hun land van herkomst, waar verzoekers geboren en getogen zijn en waar zijn hele familie verblijft. We stellen verder vast dat betrokkenen meer dan 27 jaar (voor mevrouw) en meer dan 34 jaar (voor mijnheer) in hun land van herkomst hebben verbleven. Hun verblijf in België en hun hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken met hun banden in het land van herkomst. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan bovendien worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkenen beroepen zich verder op economische en praktische redenen als buitengewone omstandigheid aangezien ze geen woning zouden hebben in het land van herkomst, ze geen woning zouden kunnen krijgen op korte termijn omwille van de hoge werkloosheidsgraad en ze bovendien niet bij familie zouden kunnen logeren. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 27 jaar (voor mevrouw) en 34 jaar (voor mijnheer) in Kirgizië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit

fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen woning zouden hebben en er geen zouden kunnen verkrijgen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkenen halen aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou zijn met het doel dat men wil bereiken. Echter, we merken nogmaals op dat er in casu geen sprake is van enige terugleiding naar de grens. Betrokkenen dienen vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit argument is dus niet van toepassing op de situatie van betrokkenen.

Betrokkenen halen verder aan dat ze niet over reispaspoorten zouden beschikken en dat ze bang zouden zijn om deze aan te vragen op de Kirgizische ambassade in België. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enig bewijs. Betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor dat ze zich gericht hebben tot de Kirgizische ambassade maar dat deze hun medewerking weigerden. Betrokkenen leggen geen enkel objectief stuk voor ter staving van hun vermeende vrees. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat ze zich niet kunnen richten tot de bevoegde ambassade.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de maatschappij, noch de maatschappij tot overlast zouden zijn omdat zij blanco strafblad zouden hebben en op geen enkele wijze in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat ze zich actief geïntegreerd zouden hebben in onze samenleving, dat ze zich snel zouden hebben aangepast, dat ze vaak Nederlands zouden spreken, dat ze opleidingen gevolgd zouden hebben, dat ze ook op economisch gebied zouden willen meedraaien in onze samenleving, dat er aan bereidheid om zich te begeven op de arbeidsmarkt geen gebrek zou zijn, dat zij onmiddellijk zouden kunnen gaan werken, dat zij een appartement zouden huren met een contract van onbepaalde duur, dat ze zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat ze een vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat al deze mensen vol lof zouden zijn over hun persoonlijkheid en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals een petitie ondertekend door 66 personen, hun inburgeringsattesten, hun attesten van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en verschillende deelcertificaten van Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorgelegd met betrekking tot haar eventuele integratie."

1.3. Nog op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij en haar kinderen. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw:

Naam, voornaam: [N., Y.]

[...]

nationaliteit: Kirgizië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [S.Y.],

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving

Zij dient vergezeld te worden door:

[N.D.][...], nationaliteit: Kirgizië

[N.A.][...], nationaliteit: Kirgizië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 12.09.2015, aan betrokkene betekend op 02.09.2015.”

1.4. Ten slotte neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op dezelfde datum nog een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij.

Deze beslissing vormt de derde bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer:

Naam, voornaam: [N., R.]

[...]

nationaliteit: Kirgizië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 12.09.2015, aan betrokkene betekend op 02.09.2015.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij een nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van de bestreden bevelen zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekende partijen, vermits deze zich bevinden in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Voorts geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partijen geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maken. Ze werpt ook nog op dat geen middel werd ontwikkeld tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Verweerder concludeert dat het beroep bijgevolg onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

2.2. Er kan verzoekers geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wel degelijk wordt aangehaald, wat door de verwerende partij ook wordt onderkend in haar nota, hoewel zij op hiermee tegenstrijdige wijze stelt dat geen middel werd ontwikkeld tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoekers geen schending aannemelijk maken van een hogere rechtsnorm, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers het volgende aan: *“[...]schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel én een schending van de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard [...]”*.

Zij betogen als volgt:

“1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd evenwel nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

2.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekers reeds meer dan 5 jaar in België zijn verbleven, hetgeen door verwerende partij overigens niet in twijfel wordt getrokken.

Evenwel kan de stelling van verwerende partij niet worden gevolgd dat het langdurig verblijf onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid 'daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie'.

Verwerende partij gaat hierbij voorbij aan het feit dat er opeenvolgende procedures zijn geweest, waarbij de eerste asielprocedure meer dan drie jaar heeft geduurd en verzoekers dan ook niet ten kwade kunnen worden geduid dat zij tijdens deze procedures in België verbleven in afwachting van een beslissing.

Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat verwerende partij tevens foutief stelt dat verzoekers de belangen van de kinderen zouden hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Immers, zoals reeds gesteld kunnen verzoekers niet ten kwade worden gehouden dat zij tijdens deze procedures in België verbleven in afwachting van een beslissing.

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens van het redelijkheidsbeginsel. Met het langdurig verblijf van verzoekers had dan ook weldegelijk rekening moeten worden gehouden bij de beoordeling van de ontvankelijkheidsfase.

3.

Verzoekers hebben zich bovendien gedurende hun lange verblijfsperiode op duurzame wijze verankerd in België waardoor het voor hen bijzonder moeilijk is om na deze lange periode terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom het lange verblijf van verzoekers én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet in hun geheel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Het louter apart benaderen van de verschillende argumenten van verzoekers, vormt uiteraard geen antwoord op de vraag waarom het lange verblijf van verzoeker in procedure en de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen in haar geheel niet kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid op grond waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België kan worden gedaan.

Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoekers na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat zij volledig geïntegreerd zijn en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen,

terug te sturen naar haar land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Verwerende partij had dan ook een afweging moeten maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd, zodat de in het middel opgeworpen beginselen zijn geschonden.

Het beginsel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het tweede lid voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan (zie Raad van State nr. 58.969 van 1 april 1996, T.Vreemd. 1997, 29).

Verwerende partij heeft een dergelijke belangenafweging niet naar behoren gedaan.

Integendeel, zij baseert zich verder nog op foutieve feitenvinding door te spreken over een probleem met reispaspoorten, hetgeen geenszins door verzoekers in hun verzoekschrift o.b.v. artikel 9bis Vw. werd voorgehouden (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht). Hetzelfde geldt voor de bewering van verwerende partij dat verzoekers geen stukken hebben voorgelegd met betrekking tot hun integratie (laatste zin van de motivering). Nochtans hebben verzoekers weldegelijk inburgeringsattesten, attesten maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten Nederlands, alsook de schoolattest van de kinderen voorgebracht, zodat deze bewering kant noch wal raakt.

Dat de bestreden beslissing dan ook de in het middel opgeworpen beginselen heeft geschonden en het middel dan ook ernstig is."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)".

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verant-

woorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt enkel de plicht in voor de verwerende partij om te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, quod in casu.

Noch de formele motiveringsplicht noch het evenredigheidsbeginsel houden in dat de verwerende partij te dezen nog ambtshalve een afweging dient te maken tussen de belangen van verzoekers enerzijds en die van de Belgische Staat anderzijds.

3.5. Met hun theoretisch betoog over de buitengewone omstandigheden tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

3.6. Verzoekers beklemtonen hun lang verblijf en betogen *“Evenwel kan de stelling van verwerende partij niet worden gevolgd dat het langdurig verblijf onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid ‘daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.’”*

3.7. Verweerder motiveerde in de eerste bestreden beslissing onder meer als volgt:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 16.01.2014 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 28.08.2014 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten op 18.08.2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan drie jaar voor de eerste, twee maanden voor de tweede en vier maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. In casu betreft het een gezin met twee kinderen waarvan het oudste leerplichtig is sinds 01.09.2014. Tijdens de eerste asielpprocedure bevond hun zoon zich nog in het kleuteronderwijs en was hij nog niet leerplichtig. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij hier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren hier sinds 2010 te verblijven. Echter, betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat het hier om een precair verblijf ging, in het kader van hun asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Bovendien werd hen op 21.01.2014, 08.09.2014, 10.04.2014 en 02.09.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen

dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij hier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie”.

“De elementen van integratie (met name het feit dat ze zich actief geïntegreerd zouden hebben in onze samenleving, dat ze zich snel zouden hebben aangepast, dat ze vaak Nederlands zouden spreken, dat ze opleidingen gevolgd zouden hebben, dat ze ook op economisch gebied zouden willen meedraaien in onze samenleving, dat er aan bereidheid om zich te begeven op de arbeidsmarkt geen gebrek zou zijn, dat zij onmiddellijk zouden kunnen gaan werken, dat zij een appartement zouden huren met een contract van onbepaalde duur, dat ze zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat ze een vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat al deze mensen vol lof zouden zijn over hun persoonlijkheid en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals een petitie ondertekend door 66 personen, hun inburgeringsattesten, hun attesten van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en verschillende deelcertificaten van Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorgelegd met betrekking tot haar eventuele integratie”.

3.8. Uit het gestelde in punt 3.7 blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het aangevoerde element inzake een langdurig verblijf. Het is niet omdat de verwerende partij dit element niet weerhoudt, dat ze er geen rekening mee heeft gehouden. Bovendien heeft de verwerende partij hierover meer gesteld in de eerste bestreden beslissing dan *“dat het langdurig verblijf onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie”*. Verzoekers kunnen met een dergelijke verenging van de motivering van de verwerende partij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Waar verzoekers opmerken, *“Nochtans hebben verzoekers weldegelijk inburgeringsattesten, attesten maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten Nederlands, alsook de schoolattest van de kinderen voorgebracht, zodat deze bewering kant noch wal raakt”* dient de Raad op te merken dat kritiek op een overtollige overweging, ingeleid door het woord *“volledigheidshalve”* geen afbreuk doet aan de pertinentie en deugdelijkheid van de overweging dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen omdat dit de gegrondheid van de aanvraag betreft. Deze beoordeling is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan dat in hun geval een andere beoordeling dient te worden gemaakt.

3.9. Verzoekers betogen verder dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat zij de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Ook hier bezondigen verzoekers zich aan een verenging van de motivering, aangezien in de eerste bestreden beslissing ook nog kan worden gelezen: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun jongste dochter in België is geboren, dat de kinderen perfect Nederlands zouden spreken en dat zij het moeilijk zouden hebben om Russisch te begrijpen, dat zij de familie daar niet zouden kennen en dat hun zoon de taal niet machtig zou zijn omdat de opleiding in het Kirgizisch gegeven zou worden. Betrokkenen halen aan dat in 65% van de scholen in Kirgizië de opleiding in het Kirgizisch gebeurd en 9% procent in het Russisch. Hun zoon zou geen Russisch meer kennen en hij zou niet in staat zijn om in korte tijd Kirgizisch te leren. Deze argumenten kunnen echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Russisch, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren.(...) Bovendien halen verzoekers zelf aan dat er nog steeds 9% van de schoolse*

opleidingen in het Russisch gebeurt. Betrokkenen tonen niet aan dat zij hiervan geen gebruik kunnen maken. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Kirgizië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Kirgizië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hun zoon is geboren in Kirgizië en bracht zijn eerste twee levensjaren door in Kirgizië en hoewel hun dochter niet in Kirgizië is geboren, heeft ze wel via haar ouders een band met Kirgizië. Dit geldt eveneens voor hun zoon. Verzoekers hebben immers de Kirgizische nationaliteit en zijn in Kirgizië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Russische dan wel Kirgizische taal (beiden zijn officiële talen in Kirgizië) en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.” Deze vaststellingen worden niet betwist door verzoekers en kunnen de eerste bestreden beslissing op zich reeds schragen voor wat betreft het aangevoerde element inzake schoolgaande kinderen, zodat kritiek op een overtollig motief de eerste bestreden beslissing niet onderuit kan halen.

3.10. De verwerende partij heeft zoals gezegd gemotiveerd over het argument betreffende het lang verblijf en heeft tevens gemotiveerd over de aangehaalde elementen inzake integratie. In de eerste bestreden beslissing wordt namelijk gesteld, dat “Verzoekers [aanhalen] dat zij in België een sociaal en economisch welzijn hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Ter staving hiervan leggen betrokkenen een getuigenverklaring voor van de burgemeester van Koksijde, één van de medewerkers van het kapsalon [C.], één van Dhr. [V.] en een petitie ondertekend door 66 personen. Echter, uit geen van deze verklaringen blijkt dat er sprake is van een gezins-of familiale band. Evenmin blijkt uit deze verklaringen dat er sprake is van een diepgaande persoonlijke vriendschapsband waardoor de eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied een ernstig nadeel zou veroorzaken. Deze getuigenverklaringen spreken zich enkel uit over de integratie van betrokkenen.. Hieruit blijkt niet dat zij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zouden hebben. We stellen dus vast dat betrokkenen er niet in slagen om in huidige aanvraag elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat het centrum van hun belangen in België opweegt tegen de banden in hun land van herkomst, waar verzoekers geboren en getogen zijn en waar zijn hele familie verblijft. We stellen verder vast dat betrokkenen meer dan 27 jaar (voor mevrouw) en meer dan 34 jaar (voor mijnheer) in hun land van herkomst hebben verbleven. Hun verblijf in België en hun hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken met hun banden in het land van herkomst. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan bovendien worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”. Waar verzoekers hiertegen enkel aanvoeren dat zij niet begrijpen waarom “het lange verblijf van verzoekers én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet in hun geheel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken”, merkt de Raad op dat zij niet aantonen dat elementen die apart genomen geen buitengewone omstandigheid vormen, in casu wanneer ze samen gelezen worden wel een buitengewone omstandigheid kunnen vormen.

3.11. Waar verzoekers nog betogen dat de verwerende partij “[zich] verder nog [baseert] op foutieve feitenvinding door te spreken over een probleem met reispaspoorten, hetgeen geenszins door verzoekers in hun verzoekschrift o.b.v. artikel 9bis Vw. werd voorgehouden”, wijst de Raad er op dat verzoekers in hun aanvraag stelden “we hebben geen reispaspoorten en we zijn bang om die te vragen via ambassade van ons herkomstland in België”. Verzoekers kunnen verweerder dan ook niet verwijten hieromtrent te motiveren.

3.12. Met hun overtuiging dat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing geheel ten onrechte heeft genomen en dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, kunnen verzoekers de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen;

Het eerste middel is ongegrond.

3.13. In een tweede middel voeren verzoekers het volgende aan: “Het tweede middel bestaat uit een schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat alle

bestreden beslissingen een miskennis uitmaken van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven."

Zij lichten hun betoog toe als volgt:

"Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekers verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privéleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het 8

internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

Dat verwerende partij ook bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers hebben ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij zich op voldoende wijze hebben geïntegreerd.

De louter formele uitvaardiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekers op de eerbiediging van zijn privéleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor

de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Verwerende partij dient in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd (cf. supra).

Het eisen van verzoekers om alles en ieder in België achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van zijn regularisatieaanvraag te verzekeren, is evenwel weinig redelijk en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt immers de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. In casu zijn verzoekers evenwel reeds meer dan 5 jaar in België en staat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit met de ingrijpende gevolgen voor het gezins- en privéleven van verzoekers. Het duurt overigens ettelijke maanden alvorens verzoekers een beslissing omtrent hun aanvraag in het land van herkomst zal ontvangen, terwijl het centrum van hun belangen en relaties (ook sociale) in België is.

Een en ander zou mogelijks anders zijn indien verwerende partij in het kader van de gegrondheidsfase een (ongegrondheids)beslissing had genomen. Indien er immers geen grond zou zijn voor verblijfsmachtiging (hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing nog openlaat), kan een verwijdering naar het land van herkomst gerechtvaardigd zijn, zelfs in het licht van artikel 8 E.V.R.M.

Het is duidelijk dat verweerster in de onontvankelijkheidsbeslissing alsook bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers in België hebben ontwikkeld.

De vernietiging van de bestreden beslissingen, is dan ook op zijn plaats."

3.14. Verzoekers voeren aan dat verwerende partij hen verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging in hun privéleven te rechtvaardigen. Echter gaan verzoekers eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing reeds een uitgebreide afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM bevat: "Verzoekers halen aan dat zij in België een sociaal en economisch welzijn hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Ter staving hiervan leggen betrokkenen een getuigenverklaring voor van de burgemeester van Koksijde, één van de medewerkers van het kapsalon [C.], één van Dhr. [V.] en een petitie ondertekend door 66 personen. Echter, uit geen van deze verklaringen blijkt dat er sprake is van een gezins-of familiale band. Evenmin blijkt uit deze verklaringen dat er sprake is van een diepgaande persoonlijke vriendschapsband waardoor de eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied een ernstig nadeel zou veroorzaken. Deze getuigenverklaringen spreken zich enkel uit over de integratie van betrokkenen.. Hieruit blijkt niet dat zij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zouden hebben. We stellen dus vast dat betrokkenen er niet in slagen om in huidige aanvraag elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat het centrum van hun belangen in België opweegt tegen de banden in hun land van herkomst, waar verzoekers geboren en getogen zijn en waar zijn hele familie verblijft. We stellen verder vast dat betrokkenen meer dan 27 jaar (voor mevrouw) en meer dan 34 jaar (voor mijnheer) in hun land van herkomst hebben verbleven. Hun verblijf in België en hun hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken met hun banden in het land van herkomst. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan bovendien worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8." De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij in de tweede en derde bestreden beslissing nog eens een afweging dient te maken aangaande verzoekers' privéleven indien ze dit al heeft gedaan in de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede en derde bestreden beslissing werd getroffen en betekend. Met hun overtuiging dat het weinig redelijk en disproportioneel is om gelet op de elementen die hun zaak kenmerken van hen te verlangen dat zij de aanvraag om verblijfsmachtiging indienen in het land van herkomst en hun bloot betoog dat de

procedure maanden in beslag zal nemen, tonen verzoekers niet aan dat de geciteerde overwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM.

3.15. Bij een grief inzake artikel 8 van het EVRM houdt de Raad zich aan rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Verzoekers' geval betreft een eerste toelating tot verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is, zodat geen belangenafweging dient te geschieden in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.16. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.17. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker "*could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands*").

3.18. Verzoekers, die sedert 2010 in België verblijven, hebben hier nooit een duurzaam verblijfsrecht gehad. Hun verblijf wordt gekenmerkt door preciaire procedures, met name drie verschillende asielprocedures. Nadat hun drie asielaanvragen werden afgewezen, dienden verzoekers de thans voorliggende regularisatieaanvraag in. Hun gezinsleven is niet in het gedrang, gelet op het gegeven dat de bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de hele familie werd genomen. Hun privéleven alhier, dat zij in hun verzoekschrift omschrijven als persoonlijke, sociale en economische banden, is niet zodanig bijzonder dat – gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoekers' privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande het verblijf toe te staan, minstens toe te staan dat verzoekers alhier de aanvraag om verblijfsmachtiging indienen.

3.19. Met een verwijzing naar een arrest van het EHRM zonder aan te tonen dat de situatie van de vreemdeling die aan de grondslag ligt van dit arrest vergelijkbaar is met hun situatie, tonen verzoekers niet aan dat de tweede en derde bestreden beslissing strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM.

3.20. Gelet op de overige kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA